

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **O.**, zast. advokátem JUDr. Miroslavem Janstou, AK Těšnov 1, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 1, odbor výstavby**, se sídlem Vodičkova 18, Praha 1, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **S., s. r. o.**, zast. JUDr. Vladimírem Kovalem, advokátem se sídlem Vinohradská 10, Praha 2, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2004, č. j. 28 Ca 38/2002 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí osoba na řízení zúčastněná (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze shora označenému, jímž bylo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby, ze dne 22. 6. 2001, č. j. Výst. 688/01-He-3/324 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, dále bylo uloženo žalovanému zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Miroslava Jansty na nákladech řízení částku 4650 Kč a bylo vysloveno, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím Městský soud v Praze posoudil věc tak, že opominutí osoby zjevně oprávněné jako účastníka řízení je podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že soud I. stupně nesprávně posoudil právní otázku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“). Toto nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v právním závěru Městského soudu v Praze, spočívajícím v názoru, že žalobce měl být účastníkem stavebního řízení, týkajícího se stavebních úprav domu v P. 1, č. p. 324, J.V. 11. Tento závěr však považuje stěžovatel za chybný, jelikož vlastník sousedního objektu nemusí být vždy účastníkem řízení.

Dle § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, jsou účastníky řízení „osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena“. Stěžovatel má zato, že žalobce v tomto případě nemohl být ve svých právech nijak dotčen, šlo výlučně o vnitřní úpravy, bez jakéhokoli zásahu do obvodového zdiva nebo střechy. Městský soud v Praze se mylí, pokud takový zásah spatřuje v „odpojení od stávajícího topného systému v domě žalobce“, neboť v době, kdy stavební povolení bylo vydáno na objekt, pronajatý stěžovateli, již od topného systému žalobce odpojen. Stejného omylu se dopustil i Magistrát hl. m. Prahy, jehož rozhodnutí ze dne 16. 7. 2003, č. j. MHMP-27229/2002/VYS/Pa/Hn, soud přejal, přičemž ovšem ignoruje závěr, že pochybení stavebního úřadu nebyla natolik závažná, aby to mělo vést ke zrušení stavebního povolení.

Byl to ostatně žalobce, kdo odpojení domu, pronajatého stěžovatelem, inicioval. Stěžovatel se ztotožňuje s názorem soudu I. stupně, že „podle projektové dokumentace ...je nesporné, že muselo dojít k odpojení od topného systému v objektu žalobce“. I když smlouvu o dodávce tepla žalobce stěžovateli vypověděl až dopisem z 24. 8. 2001, z výše uvedeného vyplývá, že k reálnému odpojení od systému došlo mnohem dříve (nejméně při zpracování projektové dokumentace) a to přinejmenším v součinnosti se žalobcem. Stěžovatel byl tedy nucen vytápění svého penzionu řešit. Ani skutečnost, že žalobce vyvedl odkouření nové plynové kotelny stávajícím komínem, není zásahem do práv žalobce, kterým by mohl být dotčen. Není pravdou, že předmětný komín nebyl vůbec využíván, sloužil k odvětrávání toalet. Exhalace z komína vycházející jsou zcela zanedbatelné, v souladu se všemi hygienickými normami.

Stěžovatel dále namítá, že napadený rozsudek trpí i vadou dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť dle jeho názoru v tomto případě chyběly podmínky řízení. Stěžovatel setrvává na svém stanovisku, že pokud byl žalobce vůbec účastníkem řízení, nevyčerpal všechny dostupné opravné prostředky. Řízení totiž bylo zahájeno před účinností zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, a žalobce svou aktivní legitimaci opíral o § 250 odst. 2, věta druhá, zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, („o. s. ř.“), ve znění účinném do 1. 1. 2003. Do 1. 1. 2003 soud I. stupně neposoudil, zda byla žaloba podána osobou oprávněnou, ani nevydal výzvu správnímu orgánu k doručení rozhodnutí ve smyslu § 250b odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 1. 1. 2003. Podle přechodného ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. „řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona“. Tento zákon však aktivní legitimaci, tak jak ji konstatoval § 250 odst. 2, věta druhá o. s. ř., ve znění účinném do 1. 1. 2003, nezná. Vzniká tak otázka, zda žalobce vůbec je po 1. 1. 2003 účastníkem řízení.

Stěžovatel tvrdí, že žalobce se mylí, pokud poukazuje na zásadu zákazu retroaktivity, neboť tato zásada platí samozřejmě v plném rozsahu pro právo hmotné, pro právo procesní

však naopak platí zásada, že pokud není zákonem výslovně stanoveno jinak (což v tomto případě nenastalo), postupuje se podle předpisů platných v době rozhodování soudu.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že žalobci by tímto výkladem hrozilo odepření práva na soudní ochranu. Žalobce se domáhal své účasti v řízení ve věci vydání stavebního povolení návrhem na obnovu řízení i návrhem na přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. S těmito návrhy žalobce neuspěl, ovšem odvolání nepodal. Konkrétně nevyužil svého práva odvolat se do rozhodnutí ze dne 17. 1. 2002, č. j. Výst. 4868/01-M-3/324, kterým byl zamítnut jeho návrh na povolení obnovy řízení. Dále pak nepodal odvolání do rozhodnutí OV MHMP ze dne 16. 7. 2003, č. j. MHMP-27229/2002/VYS/Pa/Hn, kterým bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí. V obou případech se žalobce, pokud by ani s odvoláním neuspěl, mohl domáhat ochrany u správního soudu. Stěžovatel tedy nadále tvrdí, že žaloba je nepřijatelnou i ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., neboť žalobce nevyčerpal všechny opravné prostředky v řízení před správním orgánem.

Stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, dále přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, a to vzhledem k okolnosti, že stavební úpravy, povolené napadeným stavebním povolením byly již pravomocně zkolaudovány, stěžovatel je tedy již od října 2001 v dobré víře užívá (provoz penzionu) a každé eventuální, byť krátkodobé přerušení provozu pro něj znamená velké hospodářské ztráty a nenahraditelnou újmu.

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti plyne, že se žalovaný s touto ztotožňuje v plném rozsahu a navrhuje, aby jí bylo plně vyhověno. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti podáno nebylo.

Ve správním spisu tak, jak byl předložen Městskému soudu v Praze i Nejvyššímu správnímu soudu, je založen: Souhlas P. p., a. s., s odběrem zemního plynu a obchodně technické podmínky pro odběrné místo J. v. č. p. 324, odběratel S. s. r. o. ze dne 21. 2. 2001; Vyjádření P. v. k., a. s., k projektu domovního odvodnění pro účely stavebního řízení ze dne 23. 2. 2001; Stanovisko Sdružení pro životní prostředí zdravotně postižených v ČR ke studii a k žádosti o udělení výjimky ke stavebním úpravám stávající administrativní budovy pro využití hotelu a restaurace ze dne 10. 3. 2001; Stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, k projektové dokumentaci z hlediska nároků stavby na dopravu (pro účely stavebního řízení) ze dne 25. 5. 2001; Stanovisko Úřadu Městské části Praha 1, odboru dopravy a životního prostředí, k podkladové dokumentaci pro stavební povolení „stavební úpravy domu na penzion“ v P. 1 – M. S. č. p. 324, J. V. 11 investora S. s. r. o. ze dne 20. 6. 2001; Stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy jako dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany ze dne 21. 3. 2001; Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, o vydání závazného stanoviska ve věci stavebních úprav objektu č. p. 324/III v katastrálním území M. S., J. v. 11, P. 1 ze dne 18. 4. 2001; Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, o vydání závazného stanoviska ke stavebním úpravám – změna projektu u objektu č. p. 324/III v katastrálním území M. S., J. v. 11, P. 1, ze dne 11. 6. 2001; Stanovisko městského hygienika hlavního města Prahy k projektové dokumentaci rekonstrukce domu J. v. 11/324, P. 1 na penzion, ze dne 21. 2. 2001; souhlas Ú. s. a m. d., a. s., jako pronajímatele se stavebními úpravami ze dne 20. 2. 2001; Smlouva o nájmu nemovitostí mezi Ú. s. a m. d., a. s. (pronajímatel) a F. A. s. r. o. (S. s. r. o. nájemce), jíž se stanoví doba nájmu do 31. 12. 2009; LV 515, jímž se dokladuje vlastnictví pozemku a stavby Ú. s. a m. d., a. s.; Výpis z obchodního rejstříku Ú. s.

a m. d., a. s., ze dne 12. 2. 2001; Výpis z obchodního rejstříku společnosti S. s. r. o. ze dne 31. 1. 2001. Správní spis dále obsahuje Výzvu a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby ze dne 7. 3. 2001 k doplnění vyjmenovaných podkladů pro posouzení navrhované stavby, do doby jejich doplnění bylo řízení přerušeno, rozhodnutí doručeno společnosti S. s. r. o. – stavebníkovi (dále též „osoba zúčastněná na řízení před soudem I. stupně“).

Žádost stavebníka, společnosti S. s. r. o., o vydání stavebního povolení je datována dne 26. 2. 2001 s uvedením, že se jedná o změnu administrativního objektu na hotel s restaurací a tím spojené nezbytné stavební úpravy, včetně nové plynové kotelny. Na výzvu Úřadu městské části P. 1, odbor výstavby (dále též „stavební úřad“, popř. „žalovaný“) ze dne 18. 4. 2001 k zaplacení správního poplatku ve výši 1000 Kč, stavebník zaplatil poštovní poukázkou dne 25. 4. 2001.

Protokol ze stavebního řízení a místního šetření konaného dne 27. 4. 2001 v domě č. p. 324 v Praze 1, M. S., J. v. 11, zachycuje, že se tohoto jednání účastnila za žalovaného Ing. H., za stavebníka (stěžovatele) p. S., plná moc založena, a za projektanta ak. arch. J. K., plná moc založena, sepsán seznam připojených dokladů, termín dokončení je 9 měsíců, dodavatelem je J. H.. Vyjádření účastníků nebyla patrně sdělena, nejsou zaznamenána, uloženo doplnění dokladů v termínu do 15. 5. 2001, do tohoto termínu se stavební řízení přerušuje.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. 6. 2001 bylo vydáno stavební povolení společnosti S. s. r. o. – stavebníkovi – na stavbu celkové stavební úpravy domu P. 1, M. S. č. p. 324, J. v. 11, související s vybudováním penzionu, současně je vymezeno, co stavba obsahuje a jaké se stanoví podmínky pro provedení stavby, přičemž za účastníky řízení je označena společnost S. s. r. o. (stěžovatel) a Ú. s. a m. d., a. s. V poučení o odvolání proti tomuto rozhodnutí se uvádí, že se mohou účastníci řízení odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k odboru výstavby MHMP podáním u zdejšího stavebního úřadu. Rozhodnutí bylo doručeno oběma účastníkům řízení dne 26. 6. 2001.

Podáním ze dne 28. 11. 2001 doručeným Úřadu městské části P. 1 dne 29. 11. 2001 ve věci žádosti o stavební povolení na stavební úpravy podala společnost J. V. s. r. o. (dále též „žalobce“) návrh na obnovu řízení v zákonné tříměsíční lhůtě, neboť důvody obnovy řízení se dověděl dne 9. 9. 2001. Stěžejní námitka spočívala v tom, že rozhodnutím stavebního úřadu byly povoleny rozsáhlé a podstatné stavební úpravy, spočívající v celkové přestavbě předmětné budovy, které se dotýkají vlastníků sousedních budov, k tomu příslušný odbor výstavby nepřiznal navrhovateli postavení účastníka řízení a stavbu povolil bez jeho účastenství. Další námitka se týkala opětovného obnovení používání komína, který je vyveden přímo do oken budovy ve vlastnictví navrhovatele obnovy řízení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2002 byl návrh na povolení obnovy řízení zamítnut, jelikož nebyl shledán ani jeden důvod pro povolení obnovy řízení, navrhovatel byl řádně poučen o možnosti podat odvolání, rozhodnutí mu bylo doručeno dne 29. 1. 2002.

Podáním ze dne 28. 11. 2001 (téhož dne sepsán i návrh na obnovu řízení) doručeným Úřadu městské části Praha 1 dne 29. 11. 2001 ve věci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odbor výstavby ze dne 22. 6. 2001, č. j. Výst. 688/01-He-3/324 podala společnost J. V. s. r. o. – žalobce – podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení z těchto důvodů, z jakých žádala o povolení obnovy řízení.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2003, č. j. MHMP-27229/2002/VYS/Pa/Hn bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 1, č. j. Výst. 688/01-He-3/324 ze dne 22. 6. 2001, mimo odvolací řízení. Z odůvodnění plyne, že odbor výstavby MHMP shledal uvedené rozhodnutí jako vydané v rozporu se zákonem, když rozpor je spatřován v tom, že účastníkem řízení nebyla společnost J. V. s. r. o., vlastník sousedního domu č. p. 324 v k. ú. M. S. a že rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Rovněž bylo zkonstatováno, že stavební úpravy, povolené napadeným rozhodnutím, byly již zkolaudovány rozhodnutím č. j. Výst. 3074/01-He-3/324 ze dne 25. 10. 2001. Přes další vyjmenované nedostatky stavebního řízení (nedostatky podkladové dokumentace, dotčení vlastnických práv vlastníka kotelny, dobrá víra stavebníka a vlastníka upravované nemovitosti) však odbor výstavby MHMP dospěl k závěru, že zrušením napadeného pravomocného rozhodnutí by nedošlo k faktické nápravě a pro vzniklou situaci je třeba hledat takové technické řešení, které by závadný stav napravilo, resp. nápravy je třeba dosáhnout jinak než zrušením napadeného rozhodnutí, např. stavební úpravou.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2004 bylo vyhověno návrhu žalobce, aby O., se sídlem P. 1, J. v. 13, vstoupila do řízení na místo původního žalobce. Toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 8. 2004 dle vyznačené doložky právní moci.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nelze vyhovět.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, totiž zda vlastník sousedního pozemku musí být vždy účastníkem řízení.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Městský soud v Praze dospěl k jednoznačnému závěru o oprávněnost tvrzení žalobce, že měl být účastníkem řízení ve věci vydání stavebního povolení, neboť je nesporné, že splňuje obě podmínky účasti stanovené v § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona - *osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají*

vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Jednak byl a je nesporně vlastníkem sousedních nemovitostí, domu č. p. 323 a pozemků, jednak se stavební úpravy, o nichž bylo rozhodováno, přímo týkaly jeho vlastnických práv, neboť při nich došlo za prvé k zásahu do topného systému v jeho vlastnictví (odpojení od kotelny v jeho domě) a za druhé došlo ke zřízení kotelny v sousedním objektu; dále uvádí technické parametry topného systému. Soud I. stupně rozebírá, že stavební úřad je povinen v řízení zahájeném na návrh anebo z úřední povinnosti vždy zjistit řádně okruh účastníků řízení. Ve stavebním řízení zahajovaném na návrh je sice povinností navrhovatele – stavebníka - již současně v žádosti o stavební povolení uvést seznam a adresy účastníků stavebního řízení, kteří jsou mu známi, to však nezabavuje stavební úřad zákonné povinnosti zjistit řádně okruh účastníků řízení a oznámit zahájení řízení všem osobám (právnickým i fyzickým), kterým postavení účastníka řízení podle zákonného ustanovení v daném řízení přísluší, tj. všem známým účastníkům řízení (§ 61 stavebního zákona). K řádnému zjištění okruhu účastníků řízení může stavební úřad použít všech dostupných prostředků, počínaje výzvou vůči žadateli, aby označil vlastníky sousedních pozemků a staveb, konče vyžádáním výpisů z katastru nemovitostí, přičemž pak podle navrhovaného stavebního záměru musí řádně vymezit, která vlastnická a jiná práva kterých osob mohou být přímo dotčena. V daném případě nešlo o zvlášť složitou nebo rozsáhlou stavbu a bylo zcela zjevné, že účastníkem řízení má být i vlastník sousední stavby, tj. žalobce, a nebylo zde proto ani místa pro úvahu o dobré víře stavebníka či vlastníka budovy č. p. 323, stran níž byly stavební úpravy povoleny. Podle názoru soudu se stavební úřad v daném případě dopustil zcela zjevného pochybení, neboť to, že žalobce má být účastníkem řízení, mohl běžným řádným postupem zjistit. Tato vada měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nelze tedy pominout, že i v důsledku toho, že žalobce nemohl vznést námitky proti podané žádosti o stavební povolení a vyjádřit se k navrženým úpravám a projektové dokumentaci, došlo k povolení stavby, která následně svým užíváním brání řádnému užívání stavby sousední.

S výše uvedeným hodnocením soudem I. stupně Nejvyšší správní soud souhlasí a dodává, že v daném případě nemusela být ani nijak složitě hodnocena míra dotčenosti nemovitosti žalobce, jelikož z pozemkové mapy založené ve správním spise je patrné, že žalobcův pozemek p. č. 458 sousedí společnou hranicí s parcelou č. 449, na níž je umístěna stavba stěžovatele – penzion – povolená napadeným stavebním povolením. Proto s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu III. ÚS 609/04 a 96/2000 Sb. lze uzavřít, že se jednalo o tzv. mezující sousedy, podmínky účastenství na řízení splněny byly a změnou předmětu stavebního řízení, administrativní budovy na penzion, byl žalobce ve svých právech dotčen.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal důvodnou námitku stěžovatele dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., stran zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Stěžovatel spatřuje vadu řízení v tom, že chyběly podmínky řízení: žalobce nevyčerpal všechny dostupné opravné prostředky v řízení před správním orgánem a stěžovatel nepovažuje žalobce za účastníka řízení před soudem.

Předně je třeba poznamenat, že pokud nebylo s žalobcem jednáno v řízení před správním orgánem jako s účastníkem řízení, což je ze správního spisu patrné, nemohl žalobce

vyčerpat řádné opravné prostředky, jež jsou oprávněním pouze účastníků řízení. Žalobce mohl tedy využít mimořádné opravné prostředky, které oprávněně podal, a to jednak návrh na přezkum mimo odvolací řízení, toto řízení bylo zastaveno dne 16. 7. 2003, jednak podal návrh na obnovu řízení, jež nebyla žalovaným povolena dne 17. 1. 2002. Žalobci tedy po vyčerpání mimořádných opravných prostředků nezbylo, než podat žalobu tehdy ještě dle občanského soudního řádu. Toto právní hodnocení shodně provedl i soud I. stupně, Nejvyšší správní soud jej považuje za správné, stejně jako další postup Městského soudu v Praze spočívající v tom, že tento soud nemohl zhodnotit, zda v době podání žaloby je žalobce osobou oprávněnou podat žalobu, jelikož ještě žalovaný nezaslal soudu správní spis. S ohledem na změnu procesněprávní úpravy a na ústavně zaručené zásady pak soud I. stupně postupoval správně, když vyslovil svou příslušnost k věcnému projednání žaloby. I v tomto bodě lze odkázat na náleží ÚS 96/2000 Sb., jímž byl zrušen § 139 písm. c) stavebního zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k přednostnímu vyřízení nebylo rozhodováno o návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu